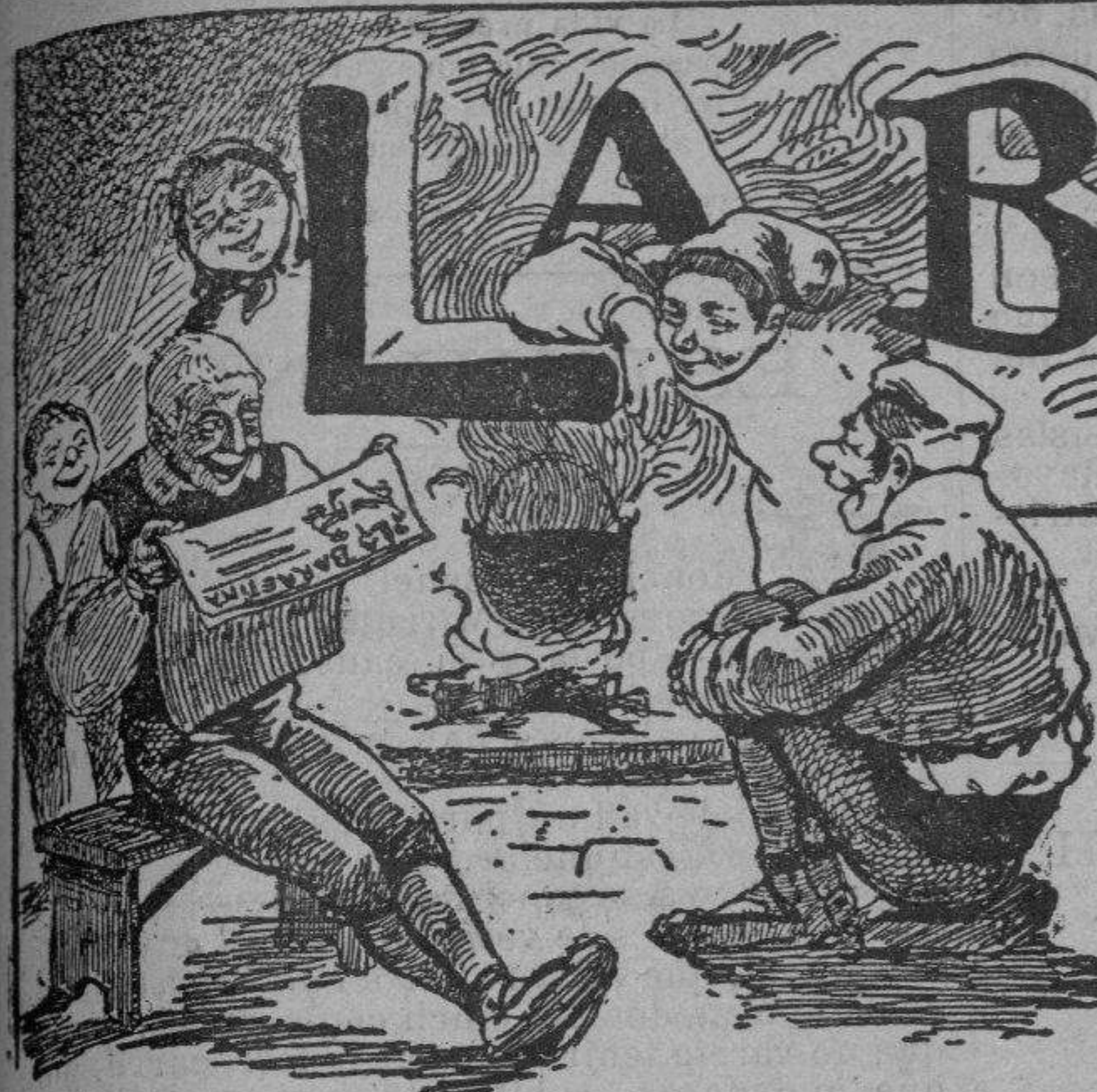

LA BARRETINA

SETMANARI HUMORÍSTICH, POPULAR Y CATALÁ DE BONA MENA

DESLIGAT DE TOT PARTIT POLÍTICH

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llocs de venda de periódichs

Encàrrechs y correspondencia: Garrer de Barbará, núm. 16 bis, entressol porta 1.^a

Número solt, 5 céntims. — Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu. — Del vellet humorístich, (poesía) per J. C. E. — Estiuhenca, per Raquitich. — Recort del any del cólera en lo meu poble, per Ramón N. — Un dol, (poesía) per Pepet Giun. — ¿Un retrato? per Veritas. — Lo cego, (poesía) per B. Barris. — Exámen de bestiología. — Cantars, (poesía) per Noy d' Olot y Jaumet estudiant. — Epígrama. — A la vora del foc. — Carta de fora. — Trenca-closcas. — Correspondencia.

RUMIEHU BE

Tota la gripia de masóns, lliure pensadors y parents més ó menos pròxims, capitanejats pel mateix dimoni, emprenen de fort la guerra per acabar d' ensorrar la Espanya, han comensat atacant als jesuitas y altres ordres religiosas..... després vindrà lo altre.

Sant Miquel li planta cara ¿de qui serà la victoria? depent en gran part de nosaltres; apa, donchs, á lluytar tots als bons al costat de Sant Miquel.

DE TOT ARREU

Sembla que qui portava *lo tinglado* en la bu-llanga de Saragoça era un pastor protestant, yankee y filibustero.

La de Valencia té també lo mateix origen.

Diuen que lo Govern está disposat á obrar ab severitat.

¡Deu ho vulgui!

Queda de totes maneres demostrat una vegada més, que la impietat es essencialment perturbadora, aixís en la consciencia del individu com en la Societat.

També 's presta á un altre género de consideracions, que recomanem al novel·listas sentimentals criticadors de la conducta que seguien alguns reys d' Espanya ab los moros y protestants que foren expolsats d' aquesta catòlica terra y 'ls hi preguntem que contestin posantse la mà al pit, ¿si 'l interès de la Patria no exigeix avuy fer lo mateix que feren allavors uns governants més previsors, enviant á la frontera á tants masons, impiós y juheus que están xuclant nostra sanch?

Mr. Baron, Alcalde d' Aix, ha renunciat la masoneria y ha volgut que sa renuncia s' enviás al gran Orient francès per conducte del Arquebisbe Mgr Gouthe Soulart, aquell Prelat tan aburrit dels sectaris y dels masons y que tingué lo valor de dir quan lo portaren anys en rera al Tribunal: «No vivim en govern republicà, sinó en plena masoneria».

Ab aixó podém calcular la gracia que li haurá fet al Conseli masónich aquesta *andanada*.

Lo R. P. de la Croix, Jesuita, ha rebut lo títol de Caballer de la Legion d' Honneur, proposat pel mateix Ministre de Negocis Extranjeros de França, Mr. Hanotaux (puig lo benemérit Jesuita es fill de Bèlgica).

Lo P. de la Croix resideix á Poitiers, ahon lo poble l' estima ab deliri. Molts son los obrers, que trovantse al punt de morir, lo cridan pera salvar la seva ànima.

Enumerar los descubriments del sabi Jesuita fora tasca interminable. Tots los sabis y totes las ilustracions del món civilisat, parlan ab elogi del humil fill de S. Ignaci, que ha sigut visitat en un espay de tres anys per més de 27.000 forasters.

Lo mateix govern francès no poguent resistir á la evidencia ha rendit tribut als mérits del P. de la Croix en lo decret ahon consigna que l' agraciad es:

«Membre corresponent del ministeri d' Instrucció pública; bibliotecari de la Associació de Anticuaris de l' Ouest; autor d' investigacions arqueològiques y de notables treballs sobre l' arquitectura antiga; encarregat de dirigir lo mapa arqueològich del departament de la Vienne, durant las épocas, gala, galo-romana y merovingia».

Los treballs, segons diu lo decret, particularment en lo que toca á sepulturas religiosas li han conquistat sens disputa lo primer siti entre los arqueòlechs.

Deu té un bastó

Lo descamisat garibaldí Baratieri, satèlit de 'n Crispi, ha arribat á sa pàtria essent tant sols rebut per sa germana y per son cunyat, úniques personas que l' esperavan á la estació. ¡Fins sos electors de Brens, per ahon fou elegit diputat, li exigeixen renunci tal investidura!

Fá prop de dos anys que un célebre banquer alemany, cridá un sacerdot á la hora de la mort y baix secret de confessió li entregá tres obligacions de Suez, dientli á qui tenia d' entregarlas. Al poch temps morí y los hereus acusaren de lladre al sacerdot que es l' Abat Burtz. La causa fou portada al jurat sens que 'l sacerdot publicqués el secret ab tot y sentirse condemnat per un tribunal previngut, ab deu anys de presó.

Avuy la Audiencia imperial de Leipzig revisant la causa ha aixecat la injusta pena que sufría lo Rot Burtz ab la resignació d' un martir.

S' ha fundat un hospital de leprosos á la Luisiana (Estats-Unints), encarregantse del cuidado dels pobres atacats, las germanas de la Caritat.

No s' ha trovat cap pastor ni pastora que tingúes tal abnegació.

A propòsit de leprosos.— Ab una altre germana seva en religió, ha tornat de Hawáü á Syracuse després de tretze anys d' ausencia, Sor Ludovica, ocupada durant aquest temps en la assistència dels leprosos de Honolulu y las tres islas ahon se confinan aquests desgraciats.

Ha tornat pera recobrar la salut perduda, donant bonas noticias de las germanas que deixá allí, gracias als remeys preventius qu' emplean y que fins are han lograt que la terrible plaga no 's propagués més.

Lo Centre Catalanista d' Olot, celebrará son seté Certamen literari ab motiu de las festas que aquella pintoresca vila dedica á la Verge del Tura, sa Patrona.

Vint ofrenas se comptan pels poetas y prosistas que hi concurrin, fetas pel indicat Centre, Reverent Sr. Rector, Ilm. Sr. Bisbe de Vich, ilustrísim Ajuntament y particulars de la localitat.

Tots los treballs deuran ésser remesos al Secretari del Jurat calificador, carrer Major, avants del día 21 d' Agost.

DEL VELLEI HUMORISTICH

CONCELLS PERA LA FELICITAT CONJUGAL.

1.ª PART.

Ans de casarvos busqueu Celdoni y Margarideta, mos consells; donchs be, segueu y escolteume una miqueta.

Es un sacrament molt gran lo que 's diu del matrimoni; pels seus vicis n' hi há que 's fan en ell esclaus del dimoni.

Uns ho encertan al casarse, no ho trovan pas cosa amarga; altres diuen que penjar-se es millor que dur tal carga.

Margarida 'l nou estat de noya te farà dona, quan t' hi hagin agafat recordat d' aquesta estona.

Nó perdis res per peresa, tot lo que guanyis tindrás; per dar fés la desentesa, y aixís caseta farás.

Confessat com los passats, oyeix Missa y fesho ab zel, en que cridin quatre gats, que 'ls brams no pujan al cel.

Mala mare, té mals fills que la matan á dolors; son de mala gent capdills, fells ó libre-pensadors.

Si los quartos van escassos, remenda los vestidets; la llimpiesa entre pedassós es lo luxo dels pobres.

A ell obra sempre 'l pit y respèctal bona cosa; la dignitat del marit es sempre honor de la esposa.

2.ª PART.

Son los debers del espós molt formals y molt sagrats; e.l deu procurar pels dos, son un cos los dos plegats.

No fassas may com aquells que sempre buscan rahons, y son pels de fora anyells y pels de casa lleons.

Lo qui conta y no malgasta sosté la casa ab puntals; son jornal per tot li basta, y un duro li val vint rals.

Déixat de bromas y balls y no sias ja pavana, sinó trindrás molts treballs y 'ls dos ballareu de gana.

Qui malgasta y á tots dona y no porta á casa un ral, ja no es hourada persona; es un espós criminal.

En lloch de pèrdret en jochs fés ab ella la manilla, y tindrás, fugint de brochs, quatre dures á la hermillla.

May oblida 'l bon espós lo treball que ab pau convida, y ab profit d' ànima y cós á dols pervindre nos crida.

Sens treball, sols se tindrà amarguras y fatichs, y 'l gandul se trovará sens quartos y sens amichs.

No siau may capritxosos comprant sens necessitat, ni porteu vestits rumbosos ni gasteu massa pel plat.

Si 'l bon Deu vos dona fills, no 'ls tingueu massa mimats; ells passarian perills y hos farian desgraciats.

La vida present es breu, passeula com bons germans; fer bé may vos sápia greu, y al pobre allargueu las mans.

J. C. E.

ESTIUHENCA

V donchs, Sr. Benet? que no se 'n enva aquest any? Miri que 'l istiu ja va cap á la posta y si cansoneja un xiquet més farà tart.

—Noy los calerets s' han estroneat y la cosa no dona.

—Al cap-de-vall no porta pas tan gasto com axó l' anar á estiuhejar.

—¡Tira! com se coneix que no deus haver pagat may comptes de veraneo. Mira l' any passat, solsament, que varem anar á *San Sebastián* me costá la festa dos mil cinch cents duros, y axó que no vareig tenir de pagar lo ferrocarril, puig que 'm donaren los billets d' arrós.

—Ah, donchs jo 'n coneix molts que passen lo estiu á fora ciutat y no 'ls costa pas tants diners. Axó sí, tampoch tenen pretencions y se contentan ab poca cosa.

—Y tan poca cosa que es menos que res.

—Miris, lo Francisquet de casa D.ª Tuyas, no guanya pas gayre sou y cada any ell se las arregla y envia la familia á passar dugas mesadas á fora. Axó sí, ell ja ho diu que 'l sacrifica per tot l' ivern fentlo anar errante que no pot arrossegar ni una marva, però també s' estalvia la mar de sustos.

—Si, de que 'l robin.

—Ca, home, ca. La seva senyora sempre tenia deslligament de nervis.

—Ah, era nerviosa,

—Y tant, que li donava cada atach que la deixava com mitj morta. ¡Sembla mentida! Jo no hi creya ab axó dels nervis però un dia m' hi vareig ensopegar que, á la veritat, feya llástima de veure. Se caragolava com si fós cánem á la roda ¡Y quins xiscles, Senyor!

—Ja 'l planyo.

—Ah, y 'l gasto que li portava. Aquella casa sempre era una sucursal de cal apotecari.

—¿Y li ha fet prova lo sortir al estiu?

—Vegi, que desde que ho fá com oli al llum. Passa 'is iverns be, sense atachs, com si no tingúes nervis que la haguessin atormentada may.

—Si, s' han cambiat los papers are qui passa los apuros es lo pobre del seu marit. Però com ell no xiscla, com no fá anar á buscar lo metje, la enfermetat no té tanta importancia.

—Los ayres del camp, Sr. Benet, ja sab V, per esperiencia, que son molts saludables. Y aquí dins á Barcelona no s' hi pot viure puig que la fatior de las clavegueras y la xafogor que fá no dexan ni respirar.

—Si, per esperiencia sé, desgraciadament, moltes cosas. Fins sé que molts mals de nervis del ivern son pera poder donar lloch á anar á passar una temporadeta al camp en l' estiu. Mira, desgraciad del que escolta los cants de la vanitat. Los uns hi van perque sí y ho poden fer, los altres perque sí sense poderho fer, y poch, molt poch, per verdadera necessitat.

—Y vosté bé hi anava, cada any.

—Jo hi aní arrastrat per la corrent però sabent ja que mos gastos no debían endogalarme, mes are que sé que no puch, are que ma posició necessita criteri estalviador pera assegurarla no tingas por que m' atravesca.

—Home, las cosas no 's tenen de pendre pas per lo cantó que creman. No sigui tan radical en las sevas determinacions.

—Si, tu creus que llogant un parell de cambras en una casa de pagés tot se podria arreglar. Infelís, ne veus que axó es més dolent y molt més que 'l quedar-se á ciutat.

—Axó no ho digui.

—En tot lo dia no pots sortir de casa perque 'l sol te mata. Tens de menjar la vianda que pots y no la que vols, y encara gracias que no sigui estantissa. Las nits son un xiquet més frescas, á la serena, però en l' interior de las cambras que solen ésser sota teulada, no 't dich jo si 's sua ¿Y 'ls mosquits que may ne faltan á batallons? Si d' axó 'n diuen anar á estiuhejar....

—Veurá no tothom pot gastar.

—Donchs qui no pot portar sabatas que porti espanyas Per axó aném tan malament. A la bona de Deu tothom obrés segons la seva condició no hi hauria tantas malalties de cor y 'ls nervis farían més bondat.

RAQUITICH.

Recort del any del cólera en lo meu poble

COM se sol dir, era 'l cólera qui 'n aquell any, sens pietat ni compassió de ningú feya la lley al poble.

La filla gran d' en Masvell, pobreta, va tenir la disort d' arplegarlo y tota resignada com una santa cristiana se desenlassá dels braços maternals pera anar á janyirse als de la Verge Santíssima, á qui sempre tingué posada tota sa confiança.

Sa germaneta que tan la aymava tota cor trista se 'n aná al prat, pera cullirhi algunas flors y texir ab ellas una corona pera posarla á la caixa de sa germana, com un recort del afecte que li tenia. S' adoná d' un roser que hi havia tot florit, y de sas roses ne feu un pom.... Mentres retornava cofoya á sa casa texint y trenant la gentil corona, topá ab un clap de margaridas floridas que enamoraren sos ulls ab sas fullas de plata y ab sos botonets d' or; aturantse barbotejant.... «ella 's diu Margarida; la corona més que de roses, de margaridas li escauria», y 's posá á cullirne una faldada.

Tot pujant curriol amunt, texint y trenant la nova corona, llensava sospirs, vessava llágrimas y feya petons;.... un per cada fulla y un sospir á cada lligadeta que hi feya.

* *

A la tarda brandavan las campanas senyalant l' enterro de la filla d' en Masvell;.... lo sol s' anava á la posta..... dos fossers duen la caixa ahon s' hi veyá penjadeta la corona de flors blanques, totes rosadas ab llágrimas, totes esclatadas per la escalfor dels vesos de la germaneta; mentres passava pel mitx del poble, tots los que ho miravan, cormoguts se deyan uns als altres—¡quin pensamentel!... ella 's diu Margarida y margaridetas la acompanyan!

* *

La filla petita d' en Masvell no hi aná al enterro. Com si anyorés á sa germana, 's trová malalta del mateix mal.... Encara no havian tornat los del enterro que ja la Roseta havia final en braços de sa mare.

Las campanas al cap de poch senyalaren la malastruga sort de la Roseta del Masvell.

L' endemá avans de ferse vespre, se feu l' enterro. Damunt d' una caixa feta ab quatre fustets, s' hi veyá una corona de roses veras que fou trenadeta per sas propias mans, y mentres passava pel mitx del poble, tots los qui lo vejeran—¡quin pensamentel!.... Rosa 's deya ella y rosetas la acompanyan! Y la Rosa y la Margarideta, totes ab las coronas, per que may més s' anyoressen foren soterrades á n' al mateix clot.

RAMÓN N.

UN DOL.

DEL NATURAL.

Diálech.

—Vinch de donar un tomét; creu que estich esgarrifat de las grossas y estupendas noticias que m' han contat. Y á fé que no es pas que sigui, me sembla, un fet alarmant, pera mi no té importancia ni revesteix gravetat. Però ves per allá hont vulguis á tots sentirás contar lo mateix, y que ho esplican com una desgracia gran; ab tan tristas circumstancias y llastimosos detalls, que posan pell de gallina al més valent y esforsat. Y, ja dich, del succehit crech que no ni há pera tant tothom á la una li dona un valor que no 'l té pas. —¡Caratsus! que potsé 's tracta d' algun fet molt criminal, ó potser altre vegada un vapor ha naufragat, sense que ni un sol de viu per contarho hagi quedat? ¿Que es tracta d' una esplosió, ó d' un tren descarrilat? ¿Que potsé algun incendi un carrer está cremant, ó tal volta un terratrémol alguns pobles ha ensorrat, ó bé lo cólera morbo las nacions está assotant?

¿Que han enrunat algun poble las runas d' un nou volcá?
¿Que es un robo misteriós?
¿Que 's potsé un assassinat?
¿Que ha caigut lo ministeri y un de nou ne pujará lo de dalt á baix cayent y pujant lo d' abaix dalt?
¿Que han vingut telefonemas ó partes per telegraf dibentnos que 'ls insurrectes als nostres han derrotat?
¿ó que 'ls negres de Maceo una columna han topat?
¿Que potser ja han guanyat Cuba ó bé han mort á un general?
¿Que tal volta 'l vomit negre está matant als soldats?
Diguim quina es la noticia; que jo estich ab ansietat de saberla, que ja 'm migro per enterarme del cas.
—¡Cal no es pas res del que 'm dius, no es res del que m' has citat. Si la alarma estés fundada en un dels fets esposats fora, per cert, molt plausible lo sentiment general. Més lo motiu es molt fútil ab tot aixó comparat; es compará una montanya ab d' arena un petit grá. Total una esgarrinxada feta á un nob e principal, á un comte de gran alcurnia en nostra Cort habitant. Varen tenir diferencias ab cert escritó esquilat, y per motiu d' amor propi van quedar desafiats. Se cambiaren las targetas, y los padrins ja nombrats, la espasa van escullir perque la taca rentás. Lo jardí d' un altre noble triaren per barallars; lo periodista á n' el comte la espasa li vá clavar y 'ls padrins l' aussiliaren portantlo á casa al instant.
—¿Y per xó s' alarma 'l poble?
—¡Per aixó! perque entonats dos homes de sanch torera com dos galls s' han barallat. Quan tenim á las Antillas tants soldats desgraciats que vessant las seuas vidas ningú se 'n recordará més que sas pobretas mares pera plányels y plorals.
—¿Y que 'ls farán los que manan?
—Rés, estigan cert; en pau deixarals; perque altra volta puguin escándol donar. Sigúes baralla de pinxos d' obrers ó bé de soldats, ja t' ho asseguro, allavoras lo cástich fora exempiar.

PEPET GIUP

¿UN RETRATO?

AHON vá, senyora Agneta, tan mudada? Vaja, que á la vellesa li vé lo lluhir. Mira, mira, sembla una novia! Ningú ho diria que ja ha enviadat sis ve-gadas.

—No dirias may ahon vaig, Poneta.
—Ah, que sé jo, Mare de Deu.
—A casa 'l retratista.
—Encare vol tenir més retratos.
—Veurás, com lo que are 'm faig fer no 'n tinch cap.
—Are vegi. Ni d' aquí á deu anys si s' en fá fer un altre tampoch será com aquest. Tindrà més arrugas á la cara y vetaquí la fesomia cambiada.
—No, dona, no. Dech parlar grech que 't costa tan d' entendrem. Vull dir que fins are m' havian retratat ab aquella mena de capseta que té una ullera.
—Si, ab aquella mánica que hi retratan á totes las personas.
—Bueno, donchs avuy m' en vaig á casa 'l Sr. Antón que fá retratos de pinzell y surtan més bonichs, molt més, que 'ls d' ullera.
—¿Com s' entent retratos de pinzell?
—Si, dona, si, los pintan ab pinsell.
—Y aquells de la capseta com los pintan.
—Veurás, noya, no m' enredis. Si vols saber com los fan vintan ab mí.

—Que es gaire lluny.
—No, dona, no. Mira ja hi som... Deu lo quart senyor Antón.
—Passin, passin, senyoras,
—La senyora no vé més que pera acompanyarme. No crech pas que hi tinga V. cap inconveniencia.
—Vol callar senyora.
—Es aquest lo retrato ¿oy? ¿Que 't sembla, Poneta?
—Ja s' el pot mirar, ja. En sols dugas sessionetas lo tinch casi bé acabat.
—Si vegessis com pinta. Sembla mentida.
—Vol posarse un xiquet més natural.
—¿Axis?
—Si, está be... Ay, ay. Aquestas arugas d' aquí al frontahir no hi eran. Y 'ls cabells ¡com s' ha fet pentinar, avuy!
—Es que ja veurá no m' agrado prou d' aquella manera. Axis ab una miqueta de panitorios estich més escayenta.
—Bona dona, ¿no veu que axis may acabarém? Tot lo dia estém fent y desfent.
—Veurá, conti tot lo que sigui.
—Sempre surtan ab aquesta tonada.
—Miris, no aniria millor are que hi estém posats ferhi totes las modificacions d' un colp.
—Encara vol cambiar més cosas?
—Si no li sap mal ¿No 't sembla, Poneta, que si 'm fes com era vint anys enrera,, faria més goig?
—Quan ¿en temps del seu marit Pere Joan?
—No, quan era casada ab lo Titus.
—Aleshoras si que fora un retrato bonich. ¡Era molt guapa, tan jove y escayenta!
—¿Que hi diu V, senyor Antón?
—Que vol que hi digui, senyora Agneta, lo senyor Antón fará lo que V. determini ¿Oy que sí?
—Ah si, si, per mi no hi há cap inconvenient, si per cas vol hasta hi posaré un lletrero á des-sota pera que la pujan conexas millor.
—Fassis retratar ab lo Titus.
—No 'n conservo res d' ell.
—Sapiguent que era un home molt panxut y baxet ja 'n té prou lo Sr. Antón.
—Sí, sí.
—Donchs fassihó axis.
—Escolti, senyora, ¿No n' ha tingut cap més de marit gruxut y nano com aquest.
—Sí, senyor, un altre que 's deya Quirse.
—Donchs si no li vingués mal fará 'l retrato de V. entremitj dels dos.
—Com V. vulgui.
—Axis no hi haurá necessitat que torni. Envihim tan sols la marinera que quan tot estará llest ja li remeteré á casa lo cuadro ab march y tot.
—Grans mercés. Veus, Poneta, axó es un gust. Te fan lo que vols sense cansarte y als morts los retratan com si fossin vius, sense haberlos vist may.
—Mira després d' aquest m' en fará fer un altre ab tots los marits difunts ¿Li sembla senyor Antón si podrá ser?
—Tot lo que vulgui, senyora. Vosté paga, al gust de V. té d' ésser.
—Ja 'l pot comensar. Estiga bó.
—Passin tho bé. Are semblará que prengui un bany ab carbassas. Després una xarxa ab suros. Si algú diu que 'n res s' hi assembla dirém que es á gust d' ella.

VÉRITAS

LO CEGO

Devades mos ulls se giran
Dintre sas globos inquietos,
Devades giran, regiran,
¡Més ay! que negres no miran
D' aquest món tots los secrets.

També en vá á mos ulls convida.
Ab sa llum ardentá 'l sol,
Més aquella llum de vida
En ma vista ennegrida,
De clara, se torna 'n dol.

Las moltas y ricas flors
Que dihen son tan hermosas,
Sols respiro sos olors
Mes no veig los seus colors
Si son lletjas ó vistosas.

Quan l' aucellet sol tirar
Pel vent sons cants joganer,
Escolto son dols cantar
Mes tampoch lo puch mirar
Si está lliure ó presoner.

De tota aquesta grandesa
Que tan sols Deu la va fer
No puch veure sa bellea,

Tan sols d' aquesta riquesa
Com estàtua tinch de ser.

—¿Per qué cego desesperas
De ta desgracia ó ta sort?
¡Si un instant lo món veigas
De segur llavors volgueras
Que vingues per tú la mort!

Tas queixas llástima inspiran.
Si la fé per guia tens,
Deixa, que boixos deliran
Son més cegos los que miran
Que aquells que no hi veuen gens.

B. BARRIS.

EXAMEN DE BESTIOLOGÍA

- Qué es una sangonera?
- Un inspector del timbre.
- Qué vol dir gallina?
- Un home poruch.
- Qué es una polla?
- Una noya de 15 anys.
- Qué es un pavo real?
- Un senador del reyne.
- Qué es un orangután?
- Un avi del Odón de Mal.
- Ahon se crien ossos?
- Al carrer de Fernando.
- Ahon se crien los millors exemplars de ratas?
- A las administracions que volen ser económicas.
- Qué es un rossinyol?
- Una eyna pera obrir portas.
- Per qué serveix un grill?
- Pera aixecar locomotoras.
- Perqué serveixen los mosquits?
- Pera empipar las mares.
- Qué es un barril d' arangadas?
- Un quartel de civils.
- Qué es un llús?
- Un contribuyent.
- Quina es la hora de las sipias?
- La matinada.
- Quán se pescan més anguilas?
- Per Nadal.
- A quina familia pertenexen los corchs?
- A la de las sogras.
- Ahon se troban las ballenas?
- A cal cotillayre.
- Quán s' agafan més monas?
- Quan vé una escuadra inglesa.

CANTARS

Si algún día 't don la gana
de gastar cinch centimets,
no compris pas la Campana
val més que 'n compris llenguets.

NOY D' OLOT.

Campanota malehida
tórnat en teu recó,
cada setmana que surts
sentím una gran pudó.

JAUMET ESTUDIANT.

EPIGRAMA

Cada colp que sento ab pler,
cantá 'l pinsá dins la gabia
desitjaria saber
si 'l pobre trist presoner
canta de goig ó de rabia.

UX CATEDRÁTICH RETIRAT

A LA VORA DEL FOCH

Una noya venia de la font ab un canti plé de aygua fresca y traspasava lo carrer de Fernando, quan una dona se li acosta y li diu:

—Quieres dejarme beber, muchacha?

—Prou,..... si es servida.

Y li allarga 'l canti. L' altre s' amorra y beu que beu fins que 'n va ser ben tipa. La noya, mal humorada, veient son canti babejat, no tingué altre remey que tornar á la font, ben rentarlo y omplirlo de nou.

Veuen la necessitat de beure á galet?

Entre dos noys: mira, Tonet, si endivinas quants pardals porto á la gorra tots set te 'ls dono.—Set.—Té (donanloshi) sembla que 'l dimoni t' ho hagi dit.

Estava un pobre marit ajudant á bé morir á sa muller; aquesta tenia dues germenas, una de casada ab fills y un altre de fadrina molt tendreta.

Mitx ofegantse diu al seu marit:

Ay Tano, si la Dolores no fos casada t diria que t' hi casessis.

—Be Pilar deixho estar si te 's igual am casaré ab la petita.

La pobra dona no respongué donant l' ánima á Deu.

Passat molt poch temps veient un amich que es preparava per tornarse á casar li digué tot estranyat.

—Com es axó ¡tant aviat?

—Fill, las últimas voluntats s' han de complir com més aviat millor.

CARTA DE FORA

Tarrasa 27 de Juliol de 1896.

Sr. Director de LA BARRETINA.

Molt apreciat senyor: Li escrich quatre ratllas principalment pera felicitarlo pera haver publicat lo número 180, tot dedicat á la crema del 35. Agradaren moltíssim tots y cada un dels treballs escullits que publica. Si l' hagués anunciat ab quinse días d' anticipació, sens dupte hauria rebut més poesias dedicadas á dita commemoració, y publicar llavors número doble: á ningú li hauria dolgut pagar deu céntims.

Tant agradá, que 'n la solemne vetllada celebrada en l' Associació de Catòlics lo soci Jaume Turó, llegí los articles titolats «Que 'n serém de richs!» y «Oh! la desamortisació» com á fi de festa.

Tots los números se vengueren y tinch entés que 'l corresponsal té encàrrech de demanarne á la Administració.

Los aplausos foren unánims y calurosos. Lo programa de la festa molt escullit. La poesia y la prosa alternant ab la música mantingué sempre en constant satisfacció á la distingida concurrencia que omplia lo saló y que quedá reconeguda al senyor President que prepará festa tan agradable y als senyors Puig (F. y Ll.) Armengol, A. T. Orriols, J. Trenchs, Calvo, Casanovas, Soler, Cansanillas que hi prengueren part, aixís com lo Mtre. Sr. Biosca y 'l coro.

Son afectíssim S. S.—A. T.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

En ma hu dos tres, si be miras,
un nom d' home hi trovarás;
y la primera ab segona,
en las iglesias n' hi há;
lector rumia una estona
si aixó vols endeyiná,
que 'l total es nom de dona
y 'l dos quart canta en castellá.

UN APRENT.

Geroglífich numérich

1 2 3 4 5 6 7 8 9	Nom d' home
1 5 3 4 5 3 7 2	Establiment
2 1 5 3 7 4 2	Part del món
1 2 3 7 8 5	Ofici
1 2 3 7 2	Nom de dona
6 9 6 2	Nom de dona
4 5 6	Comestible
3 5	Nota musical
4	Consonant

GEROGLÍFICH

PRIORATS

K L

PIO IX ALFONS XII

Rombo

Omplir los punts ab lletres que diguin:
1.ª Consonant.—2.ª Ball.—3.ª Extri de cuyna.—
4.ª Per disfrassarse.—5.ª En las cartas.—6.ª Article.—
7.ª—Consonant.

Triangul silabich

1.ª Vegetal.—2.ª Prenda de vestir.—3.ª Flor.—
4.ª Nota musical.

UN BARRETINATRE.

Acrostich.

• UPIA
• MOR
• RAP
• ICH
• RA

Sustituir los punts ab lletres de manera que llegidas verticalment formin un nom que Deu nos enguart de serho.

UN LLANUT.

Geroglífich modernista

Dudrapera

GIRATI TÓMBALA

SOLUCIONS ALS TRENCA-CLOSCAS DEL NUMERO PASSAT

Xarada: Capella.

Rombo:

R
M A R
R A F E L
R E S
L

Tarjeta: Rosa, Dalia y Clavell.

Geroglífich: Catres vells y catres nous.

Geroglífich numerich: Valentí. — Talent. — Elena. — Tela. — Ala. — La. — N.

CORRESPONDENCIA

Preguém á tots los que 'ns remetent treballs tinguin la bondat de ferho separant las poesias dels trenca-closcas, puig nos facilitarán moltíssim son examen.

Ramonet: ¡Bravo! Anirá tot lo que envía.—Lluç, Interior y Calma: Tingan un xiquet de paciència que ja 'ls tocará lo torn.—Llagosta: Anirá.—Tato: Los trenca-closcas fluxejan y 'ls versos son aprofitables.—Carnicer: Lo que V. 'ns envía no es de cullita propia. Aquestas unglas, aquestas unglas. ¿Quant temps fa que no se las ha talladas?—General: Gracias mil per sas observacions.—Nap Torrat, Partera, Carquinyoli y Furquilleta: Al cove, al cove, al cove.—Cames tortes: Bon profit.—Joan Roca y Galls: Quedi satisfet que no saltres may acabarém las ganas de combatre á la masoneria y demés pilleria que corra.—P. Q. R.: Quedan fetas las suscripcions y li agraím la propaganda.—Moncada: Vingan provas y s'iblarém.—Tanoca: Menos mal si V. mateix s' ha conegut.—Rencillas: Anirá.—Gomes: Lo complaurém retocant una miqueta.—Foragitat: Té rahó, molta rahó. Y en paus.—Catalá del secá: ¿Encare necessita més pluja?—Román, Pep, Geróni, Antonet y Mena: Anirá y gracias.—Renom, P. N. S., K. K. K., Familiar, S. P., Quitxalleta y Rich: No vá ni ab curriolas.

Queda molta correspondencia á contestar que ho farém en lo próxim número.

Imp. F. SANCHEZ, Arch Teatre, 46, primer.—Teléfono 4.190.—Barcelona.